

Severský thriller o zakázané lásce
a rodinném prokletí

film Joachima Triera

THELMA

CO KDYBY SE VAŠE NEJTEMNĚJŠÍ TOUHY ZAČALY PLNIT?
V KINECH OD 14. PROSINCE

Mediální partneři   S podporou

THELMA

Thriller, Norsko, 2017
116 min

Režie: Joachim Trier

Scénář: Eskil Vogt

Kamera: Jakob Ihre

Střih: Olivier Bugge Coutté

Hrají: Eili Harboe, Kaya Wilkins, Henrik Rafaelsen, Ellen Dorrit Petersen a další...

Premiéra: 14. prosince 2017

Distribuce ČR: Aerofilms

CZ trailer: <https://youtu.be/Y4tTyy2I6iw>

Více informací o filmu: www.aerofilms.cz/thelma

PRESS KONTAKT:

Aerofilms | Kateřina Dvořáková | katka@aerofilms.cz | +420 776 130 072

Fotografie v tiskové kvalitě a další materiály ke stažení najdete na úložném systému aero.capsa.cz (přístupové údaje na vyžádání).

SYNOPSIS

Křehká Thelma právě nastoupila na vysokou školu. I přes urputnou snahu jejích rodičů kontrolovat každý její krok poprvé zakouší nezávislost a vír studentského života. Když se však zamiluje do krásné spolužačky Anji, začnou se v jejím okolí dít nevysvětlitelné a děsivé události a Thelma s hrůzou zjišťuje, že jejich příčinou je možná ona samotná. Uhrančivý thriller o nejtemnějších lidských touhách, rodinných prokletích a zakázané lásce natočil jeden z nejtalentovanějších skandinávských tvůrců současnosti Joachim Trier.

PROČ TENTO FILM

Režiséra Joachima Triera považuji za jednoho z nejpozoruhodnějších mladých evropských tvůrců. Umí s až neskutečnou silou a velmi originálně na plátno přenést emoce svých hrdinů. Proto jsem se na jeho nový film moc těšila – a dostala jsem ještě mnohem více, než jsem doufala. Thelma totiž není jen příběhem dívky, která bojuje s přísnou výchovou a předsudky svých rodičů a zmatkem, který v ní vyvolává cit ke spolužačce. Je to temný thriller s neuvěřitelnou, až hitchcockovskou atmosférou a erotickým nábojem, je to také dojemná love story o zakázané lásce i detektivní pátrání po děsivých rodinných tajemstvích. Film je navíc uhrančivou pastvou pro oči, jejíž obrazy se ke mně stále vracejí. Thelma je zkrátka velmi bohatý divácký zážitek.

Kateřina Dvořáková, Aerofilms

Joachim Trier

Režisérský talent z Norska

Řekne-li se norský film, většinou se asi vybaví kultovní komedie Bårda Breiena *Kurz negativního myšlení* (2006). Jiní si naopak vystačí s představou kriminálních filmů a norskou kinematografií shrnou jako jednu velkou adaptaci knih Jo Nesba. Jak však zejména festivalové tituly dokazují, tamní produkce zahraničnímu divákovi nabízí mnohem více. Příkladem za všechny je celovečerní tvorba Joachima Triera (1974), která zatím čítá čtyři filmy, všechny do jednoho však dokazují, nakolik lze tradici skandinávské kinematografie umně propojit se západními vlivy a postupy. Nejen nápadité stylové zpracování snímků, ale zejména schopnost natočit melancholické, patosem nezatížené charakterové studie z Triera právem činí jednoho z nejdůležitějších evropských režisérů současnosti.

Joachim Trier, syn zvukaře a dokumentární režisérky, na sebe upozornil již svým debutem *Repríza* (2006). V rámci norských cen Amandap byl snímek oceněn hned ve třech kategoriích – nejlepší film, režie a scénář. Nasbíral současně několik zahraničních ocenění, kupříkladu Cenu za režii na MFF Karlovy Vary. Příběh dvou nejlepších přátel Erika a Phillipa, kteří touží po tom stát se spisovatelem, cestu za snem jim však komplikují vnitřní nejistoty, okolí a v případě Phillipa psychická nemoc, vynikal zejména originálním způsobem vyprávění. Fragmentární koláž minulosti, hypotetické budoucnosti, snů a představ kreativně zprostředkovávala perspektivy jednotlivých postav, aby sugestivně vykreslila neschopnost mladíků žít plně v přítomnosti.

Představitel Phillipa Anders Danielsen Lie ztvárnil ústřední postavu také druhého Trierova filmu *Oslo, 31. august* (2011), jenž byl uveden v Cannes v sekci Un Certain Regard. Výsek z života Andrease, který na několik desítek hodin opouští léčebnu, kde skončil kvůli své drogové závislosti, opět charakterizuje zájem o vzpomínky, které – jak je pro Trierovy filmy příznačné – hrdinovi nedovolují se od minulosti zcela odprostit. Hravý přidržený spirit *Reprízy* ale již střídá vážnější tón a přední místo zaujímají úvahy nad pocitem společenského odcizení.

Proplétání subjektivního prožitku a objektivní perspektivy ještě detailněji Trier spolu se svým stálým kolegou, scenáristou Eskilem Vogtem, rozpracovává v následujícím snímku *Hlasitější než bomby* (2015). Sonda do života rodiny vyrovnávající se s úmrtím matky, válečné fotografky ztvárněné Isabelle Huppert, je Trierovým nejen prvním anglicky mluveným filmem situovaným do USA, ale i čistým rodinným dramatem. Do popředí vystupuje problematika různých typů obrazů – jaké vzpomínky na matku mají její dva synové a nakolik se liší od obrazu, který si uchovává zasmušilý vdovec? Koncepční práce s detaily, kontrast výjevů s použitým voice-overem či precizní vedení herců jen utvrdilo Trierovo renomé – po 36 letech měla norská kinematografie opět zástupce v hlavní soutěži v Cannes.

Ve svém zatím posledním filmu *Thelma* Trier opět dokazuje, jak přesvědčivě dokáže vystihnout dění, které má na osobní rovině jedině dramatický potenciál. Realistický styl sice střídá žánr mysteriózního thrilleru, prvky nadpřirozena však kreativně rozvíjí všechny zmíněné styčné body, zejména zaměření na paměť a vnitřní život postav. Boj tápající Thelmy s jejím podvědomím, traumaty a tužbami výmluvně ilustruje Trierův zájem o outsidersy, jejichž svět vykresluje bez jakékoli povýšenosti či zlehčování. Tam, kde totiž není nadbytečný soud a drásavá kritika společnosti, dostává místo pochopení a spříznění s postavami. Vysoce kultivovaná vizuální forma pak už jen podtrhuje hypnotickou atmosféru, do níž jsou posmutnělé, nikoli však tíživé Trierovy filmy zahaleny.

ROZHOVOR S REŽISÉREM JOACHIMEM TRIEREM

Diváky zvyklé na naturalistický tón vašich předchozích známých filmů *Repríza*, *Oslo, 31. srpna* a *Hlasitější než bomby* možná překvapí, že jste natočil thriller s prvky nadpřirozena. Proč jste se vydal tímto směrem?

Abych byl zcela upřímný, vždycky jsem točil takový film, jaký jsem zrovna chtěl. Tentokrát jsme se vydali zvláštní cestou, kde jsme si skutečně chtěli vyzkoušet něco nového. Jako mladý jsem se hodně díval na filmy a vždycky tam bylo něco, co se dalo vyjádřit více mentálními obrazy. Vyrůstal jsem na Antonionim a Bergmanovi, ale také na Brianu De Palmovi. Taky se mi vždycky líbily existenciální implikace Cronenbergovy *Mrtvé zóny*. Podle mě je to skoro jako pohádka, jejímž prostřednictvím můžete ukázat něco velmi lidského, co je vám velmi blízké, a přitom je to zasazené do nadpřirozeného prostředí.

Jak příběh *Thelmy* vznikl?

Chtěl jsem natočit tak trochu čarodějnický příběh, který by se odehrával v Oslu. Prošel jsem si takovou fází; jsem totiž velký filmový fanda a občas se na něčem fakt zaseknu a s Eskilem Vogtem (spoluautorem) jsme viděli hromadu *giallo* – italských hororů ze 70. let. Pamatuju si, že jsme znovu viděli *Jakubův žebřík* od Adriana Lyneho, taky *Hlad* od Tonyho Scotta, čistě vizuální kousky. Vzpomínám si, jak jsme si s Eskilem říkali, jak moc se tyhle filmy dotýkají něčeho hluboce lidského, co souvisí s úzkostí a smrtelností a s dalšími existenciálními otázkami, ale dělají to prostřednictvím specifického žánru. Tak to byla jedna část. A pak jsme začali rozpracovávat pár nápadů na základě konceptů konkrétních scén a obrazů. Při tom se nám začala víc a víc rýsovat jedna postava a tou byla Thelma.

A najednou jsme si pohrávali se dvěma věcmi najednou. S jednou, která nám byla dobře známá; s příběhem o dospívání, který tak trochu odkazuje na mladšího bratra v *Hlasitější než bomby* nebo na melancholickou samotu v *Oslo, 31. srpna*, a zároveň s tímhle žánrovým prvkem. Právě to bylo na celém procesu nejzábavnější, použít styl vyprávění postavený na hlavním protagonistovi, tak jak to obvykle dělám, a přitom zjistit, jestli se mi to podaří vizuálně povýšit do světa, kde je mnohem větší prostor pro představivost.

Aniž bychom chtěli odhalit příliš spoilerů (i když diváci si mohou udělat představu, kdykoli se na obrazovce objeví záběry živé přírody nebo vodních ploch), jsou tam velmi pečlivě vystavěné části, které posouvají film z racionálního světa do říše snů, nočních můr a fantastična. Jaké to bylo si s tím pohrávat?

Bylo to vážně osvobozující. Ten příběh má navíc téměř mytický rozměr. Vypráví o otci a dceři. Ukazuje neschopnost přijmout vlastní osud. Má v sobě onu mytickou úroveň, která je v současné norské kinematografii relativně neobvyklá. Bylo pro mě zajímavé poprvé natáčet na širokoúhlý formát a zároveň se pokusit najít nové tváře, které lidé ještě neznali. Eili Harboe už nějaké zkušenosti měla, ale nemá herecké vzdělání jako takové a Kaya Wilkins (neboli Okay Kaya) je muzikantka, kterou jsme přesvědčili, aby ve filmu hrála.

Harboe předvádí Thelminy emoce s bolestnou citlivostí. Příběhy o dospívání bývají vždy dost výbušné, ale tento je navíc okořeněný její fascinací jinou mladou ženou, což je nejspíš v rozporu s její náboženskou výchovou.

Pro Thelmu to představuje problém, protože skrze své rodiče si zvnitřnila k takovému životnímu stylu kritický postoj. Ale já jsem to chtěl ukázat i jako něco čistého a krásného. Je pro ni složité přijmout se taková, jaká opravdu je. Je zajímavé, že zároveň s postprodukcí tohoto filmu jsem spolu s norským spisovatelem Karlem Ovem Knausgårdem pracoval na dokumentu o Edvardu Munchovi, norském malíři a autorovi Výkřiku a mnoha dalších niterných obrazů plných úzkosti. Kromě toho ale namaloval i řadu obrazů o kráse, smyslnosti, o pocitu viny z radosti a o jejím složitém pojetí ve skandinávské kultuře. Munch se hodně zabýval mladými lidmi, kteří získávají sílu a dospívají k porozumění sobě samým.

Ano, to člověka rozhodně napadne. Úplně vidíme panoramatické jevy, které Thelma v reakci na represi vytváří.

Jsem velkým obdivovatelem Hitchcocka a toho, jak používá psychologické dilema jako východisko pro vyprávění. Marniino trauma z dětství, úzkost a vina ve *Vertigu*, je v tom něco hravého, co mě inspiruje. V tomto případě se jedná o tělesnou úzkost. Mladá žena se potýká s nevysvětlitelnými záchvaty, jichž jsme svědky na začátku filmu a které doktoři ani vědci nedokáží pořádně vysvětlit. Dělal jsem si pečlivý průzkum. Námět psychogenních neepileptických záchvatů, neboli PNES, je skutečný. Nemají implikace nadpřirozeného charakteru, ale pokud jde o provázanost psychologických a somatických zážitků, spousta věcí se jen těžko vysvětluje.

Další inspirace, která člověka na téma mladých žen a telekineze nevyhnutelně napadne, je Stephen King.

No jasně. *Carrie*, a pak taky *Žhářka*. Jsou skoro jako řecké mýty, kde se někdo snaží vyhnout svému osudu, ale dřív nebo později se mu přeci jen musí postavit tváří v tvář. Jenže on staví své příběhy na postavách a je také neuvěřitelně lidským spisovatelem.

Vraťme se ještě k hercům a vašemu rozhodnutí obsadit do rolí hlavních mladých postav dvě nové tváře.

Na tyhle dvě role jsem viděl snad tisíc adeptek. Když jsme potkali Eili, bylo jasné, že má výjimečný talent. Mix její vospělosti a nevinnosti, který umí předvést, dokázal postihnout celý vývoj její postavy od mladé dospělosti po plnou zralost. Dokáže to skvěle zachytit a navíc je stejně stará jako její postava. Otázkou bylo, zda si dokáže poradit s obrovskými fyzickými nároky této role. Musela si před kamerou poradit s hady a intenzivně trénovat na natáčení pod vodou. Chtěla sama odehrát velkou část kaskadérských triků. Také musela zvládnout předvést záchvaty, křeče, aby vypadaly realisticky. Pracovali jsme s možnostmi CGI. Ukázali jsme jí něco, čemu se říká TRE a používá se pro uvolnění posttraumatického stresu. Je to trénink řízených záchvatů, které si člověk sám vyvolá, a hodně se to využívá při práci s vojáky. Naučila se sama si tyto záchvaty spouštět. Ještě nikdy jsem neviděl, že by herec šel při předvádění své postavy fyzicky tak daleko.

A pokud jde o Kayu Wilkins, teď už docela slavnou muzikantku, je napůl Norka a napůl Američanka. Žije v New Yorku. Jak se ukázalo, je to také skvělá herečka. Fungovalo to právě díky dynamice mezi těmi dvěma. Patří k lidem, s nimiž vše vypadá strašně snadné. Když jsme zažívali největší stres, dokázala všechny uklidnit. Je to velká pohodářka.

Můžete nám prozradit, jak s herci pracujete? Říct něco o přípravách a balancování mezi scénářem a improvizací?

Při natáčení nadpřirozeného thrilleru jsem si kladl otázku: S čím originálním můžu pokud možno přijít? Odpovědí byla podle mě snaha vykreslit postavy do větších detailů a nuancí. Hodně z toho mám ze studií na Národní filmové a televizní škole ve Velké Británii a od lidí, co mě učili, jako třeba Stephen Frears. I když máme zápletku, která se musí posouvat, snažím se přitom vytvářet otevřený prostor, kde musí herci něčeho konkrétního dosáhnout, ale zároveň v něm spolu i něco zkoumáme. Napíšeme verzi scénáře a pak si nad těmi scénami uděláme workshop; potom uděláme další verzi a až poté natáčíme. Potřetí to otevírám ještě znovu přímo na place, abychom získali alternativní „jazzové záznamy“. Když natočíme naplánované verze scén, zkusíme ještě volnější záběry, kde si herci mohou různé věci vyzkoušet. Vždy se snažím vytvořit prostor pro tyto improvizovanější momenty. V tomto filmu musí hlavní postava procházet velmi specifickými a strašidelnými scénami, někdy plnými úzkosti a hrůzy. Měli jsme pár rituálů a technik, kterými se Eili dostávala do excitovaného stavu. Ty neuvěřitelné scény zvládala předvést díky tomu, že si sama navodila tento stav a pak proti němu intenzivně bojovala, a tím vytvářela silné vnitřní napětí. To, jak se každý den znovu a znovu vystavovala těmto pocitům, vyžadovalo velkou statečnost.

Zmínil jste, že to byla vaše první práce se širokoúhlým formátem. Proč jste se pro něj rozhodl a jaké to bylo?

Tentokrát jsem opět pracoval s Jakobem Ihrem, kameramanem, s nímž jsem dělal své první tři filmy, a chtěli jsme zkusit něco nového. Pořád mě baví chodit do kina. Miluji velké plátno. Přišlo mi, že na ústřední perspektivě, kde je malá postava uprostřed širokého záběru a má všechnu tu sílu, přesně jako samotná Thelma, zkrátka něco je.

Zdá se, že vás v *Thelmě* přitahuje něco primárnějšího, především pokud jde o pojetí krajiny. A je to něco důležitějšího než jen naplno ukázat možnosti širokoúhlého formátu.

V norské pohádkářské tradici máme v polovině 19. století velký gotický moment, stejný najdeme i v Dánsku v tvorbě Hanse Christiana Andersena. Objevuje se také ve staroseverské mytologii a týká se vztahu lidí k přírodě. (V *Thelmě*) máme obrazy ptáků a hadů a větru a moře. Známe je také z kultury původních obyvatel norského severu, Sámů. Chtěl jsem postavit do kontrastu město a přírodu mnohem víc, než jsem to dělal v minulosti. Za zasněženými a ledovými oblastmi jsme se museli vypravit až na sever a za divokou přírodou a oceánem na západní pobřeží Norska. Pokusili jsme se to zachytit a použít jako emocionální aspekt příběhu. Já jsem kluk z města. Když jsem vyrůstal, obklopoval mě breakdance a v černé džínové bundě jsem poslouchal punk. Pro mě osobně to tedy byla výprava do mytologické Skandinávie. A diváci v Norsku si toho všímají: „Ježíši, Joachim se vydal do lesů a natočil přírodu.“ Je to pro mě nezvyklé.

EILI HARBOE

Thelma

Relativní nováček, 22letá Eili Harboe začala hrát jako dítě v divadelních představeních a na jevišti vystupovala také jako zpěvačka. Svou filmovou kariéru odstartovala v roce 2012 v dramatu *Orheimové*. Následovala hlavní role v romantické komedii pro mladé *Tak už mě sakra polib, pitomče* (2013) a poté role Johanky z Arku v rodinném fantasy filmu *Doktor Proktor a vana času* (2015). Objevila se také v norském příběhu o přírodní katastrofě *Vlna* (2015). Hraje v pohádce *Askeladden - I Dovregubbens hall*.

KAYA WILKINS

Anja

Modelka a muzikantka Kaya Wilkins filmem *Thelma* na stříbrném plátně debutuje. Umělkyně, která vystupuje pod pseudonymem Okay Kaya, se narodila v New Jersey a vyrůstala na předměstí Osla, kde trénovala tanec a také začala hrát se svým starším bratrem, blackmetalovým bubeníkem. V 15 letech začala s modelingem, kvůli čemuž se přestěhovala do Londýna a pak do New Yorku. Tam se začala více věnovat hudební tvorbě. V současných 25 letech má za sebou spolupráci s britským producentem, performerem a DJ Jamiem xx a účinkovala na koncertech s PJ Harvey či Massive Attack. V současnosti pracuje na vlastním debutovém albu.

HENRIK RAFAELSEN

Trond

Henrik Rafaelsen má za sebou dvacet let úspěchů v řadě filmových i televizních rolí a patří tak k předním skandinávským hercům. Mezinárodní pozornost získal díky rolím ve filmech jako *Téměř chlap* (2012), který byl na festivalu v Karlových Varech oceněn za nejlepší mužský herecký výkon. K dalším jeho pozoruhodným filmům patří mimo jiné *Happy happy*, který v roce 2011 na festivalu Sundance získal Velkou cenu poroty za nejlepší světový hraný film, a *Slepá*, režisérský debut Eskila Vogta, spoluautora *Thelmy* a dlouholetého spolupracovníka Joachima Triera. I zde, stejně jako v *Thelmě*, se objevil po boku Ellen Dorrit Petersen. Henrik byl původně divadelní herec, vystudoval stockholmskou divadelní školu a jeho herecké počátky patřily scénám Národního divadla v Norsku a Norského divadla.

ELLEN DORRIT PETERSEN

Unni

Jedna z předních norských hereček, Ellen Dorrit Petersen, se na plátnech kin objevuje od roku 2008, kdy debutovala v hlavních rolích hned ve dvou filmech: v *Rozbouřených vodách* Erika Poppeho a *Ledovém polibku* Knuta Erika Jensena, za nějž dostala Amandu, norskou obdobu Oscara. K jejím dalším snímkům patří *Pax*, *Král z ostrova Bastøy*, *Hora*, *Do tmy* a *Shelley*. Větší mezinárodní pozornosti se jí dostalo v roce 2014 za ztvárnění Ingrid ve smyslném psychologickém dramatu *Slepá*, režijním debutu Eskila Vogta, spoluautora *Thelmy* a častého spolupracovníka Joachima Triera. Petersen jako absolventka Norské národní divadelní akademie vychází ze silné divadelní tradice. Je stálou členkou Norského divadla.

JOACHIM TRIER

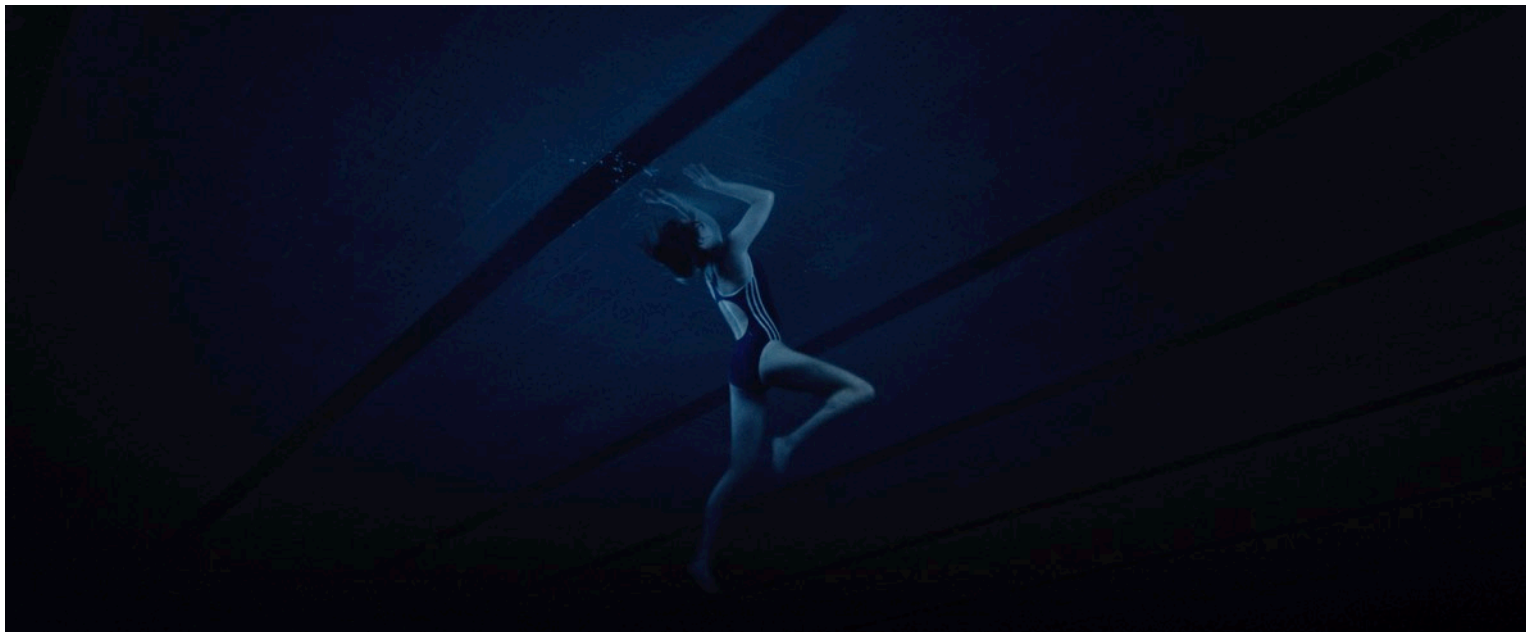
Režisér

Joachim Trier je mezinárodně úspěšný režisér a scenárista. Kritiky uznávané a cenami odměňované filmy *Repríza* (2006) a *Oslo, 31. srpna* (2011), které oba napsal spolu s Eskilem Vogtem, se promítaly na řadě mezinárodních festivalů, mimo jiné v Cannes, Sundance, Torontu, Karlových Varech, Göteborgu, Miláně a Istanbulu, a získaly zde také mnohá ocenění; *Oslo, 31. srpna* byl v roce 2011 vybrán do soutěže Un Certain Regard na filmovém festivalu v Cannes a v roce 2013 byl jmenován na cenu César za nejlepší zahraniční film. *Repríza* získala v roce 2007 ocenění Amanda (nejprestížnější norskou filmovou cenu) za nejlepší film, nejlepší režii a nejlepší scénář. V amerických kinech film představila společnost Miramax. V roce 2006 se snímek stal norským kandidátem na Oscara v kategorii Nejlepší zahraniční film. Jako „vynikající přirozený talent“ zařadily v roce 2013 New York Times Trieru mezi 20 výrazných režisérů současnosti. S rodinným dramatem *Hlasitější než bomby* (2015) vstoupil na pole anglicky mluvených filmů a poprvé se objevil v hlavní soutěži na festivalu v Cannes. *Thelma*, jeho zatím poslední společné dílo s Vogtem, je jeho čtvrtým filmem.

THOMAS ROBSAHM

Producent

Cenami ověřený filmový producent a režisér. Jako producent spolupracoval např. s režisérkami Margreth Olin, Solveig Melkeraen a Jannickou Systad Jacobsen. V současnosti pracuje s Joachimem Trierem. Režiroval celovečerní filmy jako *S.O.S.* (1999) a *To největší na světě* (2001), ale i dokumenty, např. *Moderní otroctví* (2009) a *Punx* (2015). Kromě jiných ocenění získal pětkrát cenu Amanda za režii i produkci. Po čtyřech letech ve funkci kreativního producenta celovečerních filmů v Norském filmovém institutu vstoupil v roce 2013 do produkční společnosti Motlys.

ZE ZAHRANIČNÍCH OHLASŮ

„Zlověstný, znepokojivý a až podivně silný thriller o těch nejskrytějších lidských touhách. Pohltí vás a nepustí ještě několik dní po závěrečných titulcích." - [IndieWire](#)

„Stylová, typicky skandinávská variace na téma rodinných hororů." - [The Hollywood Reporter](#)

„Jedny z nejúchvatnějších obrazů, které se letos dostaly na filmový pás." - [The Playlist](#)